

[Annette Just]

i Folketinget, som vil stille sig herop og sige, at man ikke har startet med den åbenhed. Vi har set møderne blive åbnet direkte i fjernsynet. Vi har oplevet, hvordan nærhedsprincippet er blevet taget ind i de direktiver, som allerede er i gang. Maastricht-traktaten er ikke sat i gang. Ergo er det under Romtraktaten. Det står også i de aftaler, som er blevet vedtaget i Edinburgh.

Men det er ikke det, vi skal stemme om, så hr. Ivar Nørgaard kan være helt rolig; Fremskridtspartiet vil stadig stemme nej. Vi stemmer nej til den afgørelse, som vil vildlede den danske befolkning til at tro, at der er noget nyt i Maastricht-traktaten. Ikke ét komma er blevet rettet i Maastricht-traktaten, og det må hr. Ivar Nørgaard vel nok i det mindste give præsident Kohl ret i, når han udtaler det på den måde.

Angående den sociale bistand vil jeg gerne her fra Folketingets talerstol på Fremskridtspartiets vegne erklære blankt: Det er Folketinget, der beslutter og bestemmer, hvordan den danske folkepension skal være. Men det gør det ikke bedre. Når vi skal til at betale flere milliarder kroner til hjælp til den sydlige del af Europa, vil der ikke være råd til det, og så vil det danske Folketing blive tvunget til at sætte de sociale ydelser ned, og det er det, vi har sagt.

Formanden:

Jeg er nødt til at sige, at der er en taletid, der skal overholdes, hvis vi skal nå igennem dagen på rimelig vis. Det er i forvejen lidt betænkeligt, at man vil afvikle hele debatten under korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Jeg kunne forstå, at det var noget, der fik hr. Peter Duetoft op af stolen, da jeg henviste til en opinionsundersøgelse. Når jeg henviser til, hvad den danske befolkning mener, er der grund til at vågne op, kan man se.

Det, hr. Peter Duetoft sagde, var jo, at hr. Ivar Nørgaard påstod, at der efter sidste afstemning om Unionen nu var sket en præcisering af visse områder, som jeg kalder det – altså Edinburgh-aftalen – og at det ville føre til, at flere socialdemokratiske vælgere nu ville sige ja til den nye afstemning.

Det var på den baggrund, jeg klart og tydeligt spurgte: Hvad er det, der har gjort, at de sidste undersøgelser viser, at der er et flertal af de socialdemokratiske vælgere, nemlig 43 pct., der ønsker at stemme nej, og 38 pct., der ønsker at stemme ja? Det er en Vilstrup-undersøgelse fra Politiken den 28. marts. Derfor spurgte jeg: Hvad er det så, der har gjort, at det åbenbart ikke er tilfældet, som hr. Ivar Nørgaard giver udtryk for her fra talerstolen, at der er flere og flere socialdemokratiske vælgere, der kan indse det fornuftige i at stemme ja til aftalen? Det var det, det gik ud på.

Hr. Gade sagde, at det bliver spændende, når befolkningen nu kan komme til at tage stilling til hele aftalen, når det nu bliver sendt ud til befolkningen. Skal den sendes ud til hele befolkningen? Jeg vil gerne have et svar. Det er jo ikke det, der er tilfældet; det er jo kun en formulering af, hvad den indeholder. Derfor spørger jeg: Skal hver husstand i hele landet have den?

Endelig vil jeg gerne vedrørende hele unionsholdningen her i Tinget sige, at man ser bort fra, at vi én gang har sagt nej til Maastricht-traktaten. Man bliver ved at køre i samme skure og med samme påstande. »Løgn« må man ikke sige her fra Folketingets talerstol, og gudskelov blev det ikke sagt, men jeg er faktisk tilbøjelig til at sige, at det grænser dertil, når man taler om, at det er en ny afstemning, vi skal til den 18. maj.

Formanden:

Der er altså også medlemmer, der insisterer på at overtræde taletiden, og det kan jeg ikke acceptere længere.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Der er mange her i salen, der vil vide, at jeg ikke er for centralisme og heller ikke er for bureaukrati. Men faktisk tror jeg, at jeg har det indeni som en meget stor del af den danske befolkning: jeg er usikker på en bunke daglige detaljer i vores EF-fremtid. Jeg kan finde mange detaljer i EF-samarbejdet, jeg kunne ønske mig anderledes. Hvordan kan jeg så begrunde, at jeg helt ubetinget vil stemme ja? I dette århundrede har der været krig to gange i Europa, og nu er der krig på Balkan – en krig, som foregår efter de samme helt uhyggelige mønstre,